

[Statsministeren.]

den, er man selvfølgelig imod forslaget, men at hævde, at det er noget nyt og revolutionerende, der har fundet sted, er efter min mening ikke ganske korrekt.

Endelig er der det forslag, som har vakt mest diskussion, nemlig forslaget om en særlig indkomstskat ved salg af fast ejendom i en række tilfælde. Her er der også fremført det argument, at det var et forslag, der ændrede hele vor skattelovgivning.

Må jeg hertil svare, at for det første er det i forlængelse af en lov om særlig indkomstskat, som vi har i forvejen, det er en udvidelse af denne lovgivning på et væsentligt punkt; men at påstå, at det er noget helt nyt, noget aldrig før set, er ikke rigtigt. Hertil kommer, og det ved hele det høje ting, at jeg 3 gange som finansminister i 1954 og 1955 har fremsat et skattereformlforslag, der indeholdt tanker af denne art. Derfor kan det ikke være så nyt og så overraskende og så ukendt for mange af medlemmerne her i tinget. Hvis det er det, må noget af skylden i hvert tilfælde falde tilbage på medlemmerne.

Jeg er glad for, at vi ved vor forhandling i dag har fået fastsat en tidstabel for gennemførelsen af disse forslag, og jeg kan i øvrigt for regeringens vedkommende tilsige god samarbejdsvilje og tilstrækkelig tid til behandlingen af forslagene.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller benyttede lejligheden til at vende tilbage til det spørgsmål, som vi drøftede i går vedrørende sygekasserne. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte således, at socialministeren søgte at få partifæller til at hjælpe med til at få fat på fortsættelseskassernes formue. Vi er altså nødt til kort at vende tilbage til dette spørgsmål.

Hvad menes der med disse stadige påstande om, at det er socialministeren, der søger at få fat på fortsættelsessygekassernes formue? Hvad menes der med til stadighed at gentage det? Er det tanken at give befolkningen det indtryk, at socialministeren er en røver, der kommer og stjæler pengene fra fortsættelseskasserne? Det faktiske forhold er, at så længe fortsættelseskasserne som statsautoriserede kasser henhører under sygeforsikringsdirektoratet, er det direktoratet, der fører tilsyn med formuen.

Hvis de overgår til en privat organisation, er det forsikringsrådet, der har tilsynet, og forandringen er ikke stor.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var jo også inde på dette spørgsmål, og lige før mødet i dag begyndte, blev det oplyst, at venstre og de konservative nu virkelig havde anvendt grundlovens § 73, stk. 2, og anmodet om udsættelse af stadfæstelsen af det lovforslag, der blev vedtaget i går.

Må jeg hertil først sige, at jeg får jo nu denne henvendelse oversendt fra folketingets formand og skal naturligvis så i den tid, der går, indtil en stadfæstelse finder sted, undersøge, om der her på nogen måde kunne tænkes at være tale om ekspropriation, så godt jeg nu formår, også ved at indhente råd på de steder, hvor man kan formode at sådant råd kan blive givet. Det afgørende i denne sag er, om der på nogen måde kan tales om ekspropriation, om tvungen afståelse af ejendomsret. Jeg må erkende, at jeg ikke kan se, at der er tale om dette, men jeg kan ikke endeligt udtale mig om spørgsmålet, før jeg har undersøgt det. Der er ikke tale om — og det er en argumentation, som jeg synes fortjener at blive nævnt her — at fortsættelsessygekasserne skal afstå deres formue. Der er tale om at indføre nogle vedtægtsbestemmelser, der hindrer, at formuen i tilfælde af foreningens opløsning anvendes til uvedkommende formål og ikke kommer den befolkningsgruppe til gode, som har bidraget til formuens skabelse. Dette er noget meget væsentligt. Det er nærmest det modsatte af det, man hævder fra oppositionens side. Der er i øvrigt slet ikke tale om at tvinge fortsættelseskasserne til noget. Hvis fortsættelseskasserne foretrækker at virke videre som helt private sygeforsikringsforeninger på linje med andre private foreninger, kommer den gennemførte vedtægtsbestemmelse ikke ind i billedet; men hvis fortsættelseskasserne vil have den fordel fremfor andre private sygeforsikringsforeninger, at deres medlemmer fritages for at betale for det bidragydende medlemskab, stilles der den betingelse, at formuen i tilfælde af opløsning kun må anvendes, som det nu er foreslået i lovforslaget.

Jeg synes også, at de to anvendelsesformer, der her er nævnt, fortjener at præci-